

jesen, opet

30. Rujan 2008.

Zajesenilo. Nakon što sam se navikla na zahladnjenje (i uključila grijanje), primjećujem kako je jesen opet sve pozlatila i kako je sve dobilo na punini, zrele boje i zreli mirisi svuda oko nas. Tako bih nekako počela kolski sastavak s temom: "Jesen je opet u našem kraju".

I ove jeseni dunje su žute, manje ih je nego lani, zbog nevremena s tuom koje je ljetos svako malo haralo Međimurjem. Srećom grožđu led nije puno naštetio, grožđe nježna imena (Izabela) je vrlo otporno, (i bez pomoći opasnih sredstava zaštitu voćaka) ... No, ova jesen je donijela puno već plodove.

Labirinti u našem pored neokulturalne zajednice su završeni, svečano otvoreni i sada redovito hodam(o) njima. Projekt koji je još nedavno izgledao kao san, ali zahvaljujući Adrianu (i mnogima koji su mu pomagali) naše selo je dobilo grad labirinata. Koji bi po značaju mogao postati i glavni grad puno već zajednice nego što je naša. O otvorenju, ali i svim drugim labirintarnim temama pročitajte ovdje.

A ja ću vam ispričati što smo radili vikend prije i vikend poslije velikog događaja.

Prva rujanska subota je još bila prava ljetna i vjerujem da je našim prijateljima iz Zagreba i Āakovca godio naš hlad. A nama je godila njihova pomoć u našem centru za neokulturu i samih labirinata.

Ovaj put glavna kuharica je bila naša pripravnica, Marijana. Malo je strepila kako nahraniti dvanaest osoba, no imala je sve što treba za to – potrebne namirnice i veliki osmijeh.

I baš kad smo pokleknuli (neki i doslovce) pred umorom, Marijana i Božica su nas obradovale izvrsnim ručkom.

Iako je samo otvaranje i postojanje labirinata posebna svečanost, ipak smo u subotu, 20 rujna proslavili i početak jeseni. Plesom, naravno.